

Faruk Duman

CÜCE PRENS

nesimleyen: sedat girgin

Masal

DESTANI AN VE MASALLAR

 CAN
ÇOCUK

YAŞ

9

10

11

faruk duman CÜCE PRENS

boğundan büyük işlere kalkışmak
tam cüce prens'in işi!

güzel bir ormanın içine saklanmış görkemli
sarayda bayram havası vardı. nihayet padişahın
kendisinden sonra tahta çıkacak bir erkek çocuğu
olmuştu. acaba bu çocuk padişahın hayalindeki
prens miydi yoksa bir hayal kırıklığı mı?

KDV İÇİNDEDİR
6.00 TL

GAN
ÇOCUK

ISBN 978-975-07-1292-0

9 789750 712920

faruk duman CÜCE PRENS

resimleyen: sedat girgin

yağın yönetmeni: samiye öz
yağın koordinatörü: ipek güç
kapak ve iç tasarım: gözde bitir s.
tasarım uygulama ve dizgi: yasemin çatal
düzelti: Leyla nebioğlu
kapak baskı: Azra matbaası
iç baskı ve cilt: özal matbaası

1. Basım: 2000 adet, Mart 2011

ISBN 978-975-07-1292-0

© can sanat yayınları Ltd. Şti., 2011

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

can sanat yayınları Yayıncılık, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

.....

faruk duman

1974 yılında Ardahan'da doğdum. Babam Kars'ta Devlet Demiryolları'nda memurdu. Karla pamuğu birbirine benzettiğim için eve hiç girmez, hep karda oynardım. Bir kere de çatıdan pamuğa atladım. Denemeyin, kötü oluyor. Oradan Ankara'ya taşındık. Ağaçevimi orada yaptım ve bu ağacın tepesinde çok kitap okudum. Pek çok köpek, kertenkele, kedi ve hindi tanıdım. Bu yazdıklarımı onlara adıyorum.

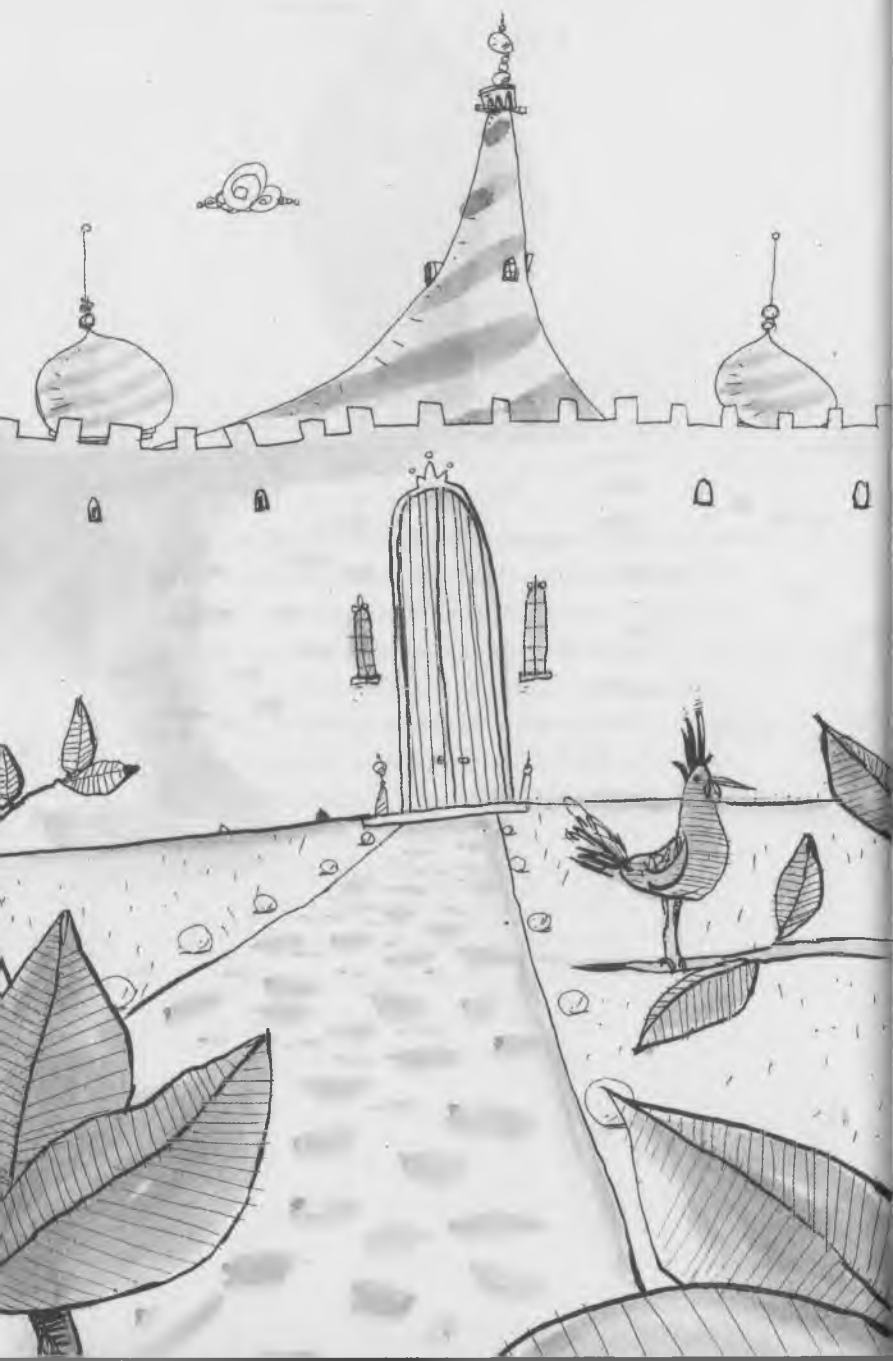

CÜCE PRENS

içindekiler

- cüce prens tam olarak nerede doğdu?, 7
cüce prens'in ilk günleri, 9
cüce prens'in ilk serüveni, 13
cüce prens diplomatlarla tanışıyor, 21
cüce prens sarayın dışına çıkıyor, 27
biri cüce prens'i görüyor, 31
cüce prens yeniden yola koyuluyor, 33
cüce prens ziyafet sofrasına konuk oluyor, 35
cüce prens baba evine dönüyor, 40
herkes cüce prens'i alıyor, 44
cüce prens en çok hangi yemekleri seviyor, 48
yatağın altında tanıdık biri var, 51
dost düşman belli oluyor, 55
cüce prens işe koyuluyor, 61
kolçe'yi yakından tanıyalım, 63
cüce prens tuzak kuruyor, 66
cüce prens'in en zor görevi, 69
ve diplomatlar yakalanıyor, 74

cüce prens Tam olarak Nerede doğdu?

Cüce Prens, deniz kıyısına yapılmış gösterişli bir sarayda doğdu. Ama bu göz alıcı saray pek görünmüyordu dışarıdan. Çünkü deniz kıyısı, gür bir ormanla kaplıydı. Ağaçlar gökyüzüne uzanıyor, tepedeki yapraklar bulutlara değiyordu. Bazen küçük, neşeli sincapların bu uzun boylu ağaçlara tırmanarak bulutlara karıştığı görülüyor; deniz, mavi pırıltılar çıkararak akıyordu. Gemiler geçiyor, teknelerin, vapurların, kayıkların dalgın yolcuları kıyıya bakarak ormanı izliyorlardı.

Sarayın huni şeklinde bir bacası vardı. Dikkatle bakıldığında ormanın içinde bu huni görülebilirdi.

İşte bu güzel ormanın içine saklanmış bulunan bu göz alıcı sarayda doğdu Cüce Prens.

Bahçeye kemerli bir kapıdan girilir, bahçıvan kulübesi, bekçi odası derken iri taşlarla döşenmiş yol

görkemli yeşim kapiya çıkardı. Duvarlar camdan yapılmış gibi parlardı çünkü ustalar taşları pırlanta tozuna batırmışlardı sarayı yaparken. Pencerelerden ışık saçılırdı. Padişahın cariyeleriyle nedimeler, saraylı hanımlarla burnu havada askerler, nöbetçiler bu pencerelerden dışarıya kurumla bakarlardı. Sanki her biri bir padişah. Ne de olsa büyük hükümdarın, cihan padişahının, krallar kralının hizmetindeydiler. Böyle büyük, dünyaya korku salmış bir padişahın hizmetinde olacaksın da burnun havada olmayacak, görülmüş şey mi?

Padişah I. Hâşim, pek talihsiz bir adamdı. Kendinden başka erkek kardeşi olmadığı için yerini alacak bir erkek çocuk istiyordu; ama bu çocuk da bir türlü doğmuyordu. Defalarca evlenmişti. Bir sürü karısı, bu kadınlardan da sayısız kızı olmuştu. Ama imparatorluk yasalarına göre, kendisinden sonra tahta çıkacak evladının bir erkek olması gerekiyordu.

İşte bu durum, Cüce Prens doğuncaya kadar sürdü. Bir sabah padişaha müjdeyi verdiler. Hükümdarın en sevdiği vezir Kutalmış, huzura çıktı:

“Efendim, bir oğlunuz oldu,” dedi.

Padişah öyle sevindi ki yakınlarında bir yerde çil altın bulamadığı için elindeki ağır altın kupayı attı Kutalmış’ın kucağına, müjdelik olarak. Ne yazık ki kupa vezirin burnuna çarptı ve zavallı adam o günden sonra koku almadı.

cüce prens'in ilk günleri

Padişah kalkıp hemen doğum odasına gitti. Onu görünce kalabalık açıldı, herkes büyük hünkâra yol verdi. Hünkâr, yüzünde güller açmış karısını kucaklayıp tebrik etti ve elini sevecenlikle sıktı.

"Teşekkürler canım," dedi karısına.

Ne yazık ki genç karısının adını unutmuştu. Sonra hemen yanibaşındaki ebeye döndü:

"Peki, oğlum nerede?" diye sordu.

"Burada," diyerek bir sepet gösterdiler ona.

Hünkâr sepete baktı ama sepet boştu. El büyüklüğünde bir pamuk döşekten başka bir şey yoktu beşikte. Hünkâr bu işe bir anlam veremedi.

"Hani, göremiyorum," dedi şaşkınlıkla.

"İşte burada efendimiz," dedi ebe sakın bir biçimde. Ama hünkâr, oğlunu yine göremedi. Bu nedenle çok kızdı.

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye bağırdı, “Hemen oğlumu gösterin bana!”

O zaman herkes çok korktu. Ebe hemen sepetin başına geldi, işaret parmağını uzatarak beşikteki küçük, beyaz bir noktayı gösterdi:

“İşte, efendimiz, oğlunuz burada, biraz zayıf ama merak buyurmayın, sağlıklı,” dedi sesini titreterek.

“Zayıf mı?” dedi padişah müthiş bir üzüntüyle, “Zayıf mı? Bu, neredeyse yok!”

Sonra karısına döndü:

“Peki, senin o kocaman karnında dokuz aydır ne vardı be kadın?” dedi.

Kadın ağlamaya başladı. Tam bu sırada ebe hanımının yardımına yetişti:

“Bu bir işaret efendimiz,” dedi, “hamilelikte iri karın, çocuğun geleceğinin çok ama çok parlak olacağını gösterir, gönlünüzü ferah tutun.”

Bunu duyunca hünkâr biraz rahatladı. Ne de olsa çok yaşlı ve anlayışlı bir adamdı ve cüce de olsa bir oğul sahibi olmak onu çok mutlu etmişti.

Yardımcılarına dönerek:

“Bana hemen bir büyüteç

bulun," dedi, "oğluma daha yakından bakmak istiyorum."

Saray doktoru Tacettin, hemen odasına koştu ve ilaçlar, cetveller, cam tüpler, kâğıt ve türlü kimyasal sıvılar arasından bir büyüteç bulup çıkardı, sonra bunu hünkâra götürdü. Hünkâr, büyüteci oğlunun üstüne tuttu. Böylece onu daha yakından gördü. Saçsız ama kaşları gür, kolları, bacakları ve pipisi uzun, hareketli, zıpkın gibi bir oğlandı bu. Doğar doğmaz ayakta durmaya başlamıştı. Hani boyuna uygun bir zırhı, bir de kılıcı olsa savaş meydanlarına gidecekti neredeyse.

Padişahın keyfi yerine geldi. Büyüteci sepetin içine bıraktı, sonra keyif içinde dönüp geldiği gibi gitti.

Tahtına oturur oturmaz oğluna bir isim düşünmeye başladı. Doğrusu, şimdiye kadar hiç düşünmemişti bunu çünkü artık ümidini bütünüyle yitirmişti. Vezirler, sadrazamlar, devletin ileri gelenleri yanında toplanmıştı.

"Hemen oğluma bir isim bulalım!" diye bağırdı hünkâr. O böyle bağıınca herkes aklındaki ismi padişaha önermeye başladı. Sadrazam, önce boğazını temizledi (öğle yemeğinde bir kuzuyu tek başına yemişti) sonra bir yanardağ gibi kükreyerek yeni prens için düşündüğü ismi haykırdı:

"Aslaneddin!"

Birinci vezir atıldı:

“Cihan!”

İkinci vezir durur mu:

“Kaplan!”

Ama padişah bu isimlerden hiçbirine sıcak bakmadı. Nice düşündükten sonra ona Kılıç Bey adını uygun gördü. Oğlu küçük ve zayıftı ama büyüdüğünde bir kılıç gibi uzun ve keskin olacağı şimdiden belliydi. Herkes hünkârın bulduğu adı çok beğendi ve ayaklarını öperek ona hayranlıklarını gösterdiler.

Ertesi sabah hünkâr bir gürültüyle uyandı. Hemen kendisini giydirmelerini buyurdu hizmetçilerine. Sonra odasından çıktı ve:

“Neler oluyor?” diye bağırdı.

Gözyaşları içindeki bir nöbetçi:

“Efendimiz, felaket...” dedikten sonra bayıldı. Hünkâr korkuya kapıldı, hemen doğum odasına koştu ve sepetin içine baktı. Beyaz noktayı göremedi. Bir kez de büyüteçle baktı: Kılıç Bey yoktu yerinde!

cüce prens'in ilk serüveni

Onlar Kılıç Bey'i arayadursun, biz gerçek adıyla Cüce Prens'in –çünkü saraylılar gizli saklı ona Cüce Prens adını çoktan takmışlardı- neler yaptığına bakalım.

Gerçekten çok müthiş bir kahramandı Cüce Prens. Doğar doğmaz yürümeye başlamış ama bununla kalmamıştı: Duyduklarını anlıyor, kim olduğunu, nerede doğduğunu ve kendisini nasıl bir geleceğin beklediğini –yani babasından sonra kendisinin de padişah olacağını- biliyordu. Üstelik konuşabiliyordu da. Babası onu küçümseyip de hemen dönüp gitmeseydi onunla konuşacaktı. Gerçi o sırada nedense uyuyakalmıştı. Annesi de doğum yorgunluğuyla uyuyakaldığı için Cüce Prens'in olağanüstü yeteneklerini fark etmemişti.

Uyuyup uyandığında gece olduğunu anladı Cüce Prens. İyice dinlenmiş, dinç hissediyordu kendisini.

Tam o sırada bir tıkırtı duydu. Odanın kapısı açılmadığına, annesi gürültüler çıkararak uyuduğuna göre bu tıkırtı kimden gelmiş olabilirdi? Ne yazık ki bunu göremiyordu sepetin içinden. Derken ses bir daha duyuldu. Cüce Prens zıpladı korkudan. Sonra durup düşündü ve çok yakında dünyaya hükmedecek bir prens olarak bu tür şeylerden korkmaması gerektiğine karar verdi. Sepetin hasır örgülerine tutunarak yukarı tırmandı.

Aşağıya bakınca bir de ne görsün: Kocaman, uzun bıyıklı bir karafatma! Ama yalnız değil; hemen arkasında iki küçük karafatma daha. Duvarın dibine sinmiş yürüyorlar.

Cüce Prens, gerçi konuşuyor ve çok şey biliyordu ama bildiği şeyleri daha önce, doğal olarak görmemişti. Çünkü dünyaya daha yeni gelmişti. Bu nedenle bu üç karafatmayı ülkesinin düşmanları zannetti. Ve hemen sepetinden çıkıp onlarla savaşmaya karar verdi. Fakat öncelikle bir kılıç gerekiyordu kendisine. Gerçek bir kılıcı kaldıramayacağına göre ne yapmalıydı? Önce sessizce sepetten aşağıya indi, sonra yine sessizce çevresine göz gezdirdi. Kılıç olarak kullanabileceği bir şey aradı. Ama ne yazık ki bulamadı. Tam ümidini yitirmişti ki annesinin yakasında pırıldayan bir şey gördü. Dikkatle bakınca bunun kırmızı başlı bir topluiğne olduğunu anladı. Onu annesinin yakasından söküp almaya karar verdi hemen.

Bulunduğu masadan bir pire gibi –zaten ancak bir pire kadardı- zıplayarak annesinin yorganına tutundu. Sonra dikkatle ve sessizce sürünerek ilerledi. Topluiğnenin yanına vardığı zaman ter içinde kalmıştı. Onu annesinin yakasından güçlkle söktü ve dönüp aşağıya baktı. Karafatmalar, Cüce Prens'in farkında bile değildi. Korkuyla sinmiş ilerliyorlardı. Hava henüz aydınlanmamıştı ama Cüce Prens, böceklerin titreyen bıyıklarını görebiliyordu. Onları görünce yine kaşları-

nı çattı. Annesini uyandırmamaya çalışarak sessizce yorgandan aşağıya kaydı ve yere düştü. "Pıt" diye bir ses çıktı düşünce. Karafatmalar bu sesi duydu. Ama karanlıkta Cüce Prens'i elbette göremediler.

Cüce Prens, düştüğü yerde bir süre kımıldamadan bekledi. Ne yapması gerektiğini düşündü. Yapacağı saldırıyı planlamazsa onları elinden kaçıracağını biliyordu. Hatta savaşı kaybetmesi bile söz konusu olabilirdi. Bu nedenle böcekleri takip etmeye karar verdi. Böylece onların yuvalarını, askerlerinin toplandığı yerleri öğrenebilirdi. Kılıcını –yani topluiğnesini- iki eliyle tutarak yavaş yavaş yürümeye başladı. Gölgelerden yararlanarak duvarın dibine kadar gitti. Düşmanlarını izlemeye koyuldu. Zavallı hayvanlar, ses çıkarmamak için neredeyse bütün güçlerini harcıyorlardı. Onlar önde, Cüce Prens arkada, odanın uzak bir köşesine kadar ilerlediler. Burada, odanın ahşap döşemesinde bir kırık vardı. Böcekler buradan bir bir aşağıya indi. Cüce Prens de bir dakika beledikten sonra bu pis deliğe girdi. Hiç korkmadı. Ne de olsa bir kahraman olarak doğmuştu o. Düşmanlarının korkulu rüyası olmaya kararlıydı. Başına bela keşilecekti onların.

Aşağıya inince baktı ki Karafatmalar Ülkesi tam anlamıyla kopkoyu bir karanlıktan ibaret. Ve ortalıkta berbat mı berbat bir koku var. Üstelik içerisi soğuk mu soğuk.

Tam o sırada, burası çok karanlık, herhalde onları kaybettim, diye düşündüğü anda bir şeye çarptı. Hemen bir köşeye sindi. Böcekler, Cüce Prens'i görmemiş ama kokusunu almışlardı.

"Burada biri var," diye korkuyla fısıldadı büyük karafatma.

Küçüklerden biri, havayı kokladıktan sonra:

"İnsan kokusu bu," dedi.

"İnsan buraya gidemez," dedi büyük karafatma, "ama acaba ne olabilir? Hadi, biriniz gidip bakın!"

"Ben bakmam," dedi küçük böcek, "nedense karnıma birden müthiş bir ağrı girdi!"

"Ben de bakmam," dedi öbür küçük böcek, "karnım çok aç ve karnım aç olunca ben koku bile alamam."

"Bahane bulmayın," dedi büyük karafatma.

Cüce Prens'in karar vermesi gerekiyordu. Ortaya çıkıp düşmanlarıyla savaşabilir ya da dışarıya dönüp babasından ve onun askerlerinden yardım isteyebilirdi. Ama bunların ikisine de gerek kalmadı. Tam o sırada büyük karafatma:

"Neyse hadi işimize bakalım," dedi ve hep birlikte dönüp yürümeye devam ettiler. Tabii Cüce Prens de yeniden onları izlemeye başladı.

Arada devasa böcek ölülerine rastlıyor, son derece ağır bir koku yayan bu cesetlerin yanından geçerken öğürmemek için kendini zor tutuyordu. Karafat-

malar önde, Cüce Prens arkada bir süre yine sessizce yol aldılar. Cüce Prens kendinden neredeyse iki kat uzun topluiğneyi taşımakta güçlük çekiyordu. Buradan çıkınca ülkesinin usta demircilerine emir verecek ve boyuna uygun müthiş bir kılıç yaptıracaktı.

Derken böcekler büyük, karanlık bir odaya girdiler. Işıklı bir odaydı bu. Cüce Prens, odanın kapısından içeriye başını uzatınca şaşırıp kaldı. İçeride yüzlerce böcek vardı. Doğrusu, korkunç bir görüntüydü bu. Düşmanları, hem de kendi saraylarının altında, koskoca bir ülke kurmuşlardı. Nasıl olabilirdi böyle bir şey?

Sonra daha da korkunç bir şey oldu. Elindeki topluiğne parlayınca karafatmaların en irilerinden biri Cüce Prens'i gördü. Görünce ateşler saçan, kıpkırmızı gözlerini ona çevirdi ve bıyıklarını titreterek öyle bir bağırdı ki Cüce Prens korkudan zıpladı olduğu yerde.

"Bu da ne? Çabuk yakalayın!" diye bağırdı korkunç böcek.

Cüce Prens, orada daha fazla durmaması gerektiğini anladı. Tam dönüp kaçacağı sırada elindeki topluiğne yere saplandı. Onu çıkarmaya çalıştı; çünkü elindeki tek silahı burada bırakmak istemiyordu. Ama topluiğneyi saplandığı yerden çıkarmayı başaramadı. Bu sırada yüzlerce böcek üstüne geliyordu.

"Yakalayın!"

Bu sesleri duyunca Cüce Prens artık topluğneden vazgeçti ve tabanları yağladı. Arada böcek ölülerine çarpıyor, devasa tahta kurtları ile göz göze gelerek ödü kopuyordu. O kadar yorulmuştu ki çaresizce ağlamaya başladı. Üstelik yolunu da kaybetmişti. Bir ara taş, toprak taşıyan sekiz-on fare gördü. Çok şaştı bu işe ama aldırış etmedi. Böcekler ensesinde hırılıyor, bacaklarını uzatarak onu yakalamaya çalışıyordu.

“Burada! Tutun! Önünü kesin!” diye bağırarak bağırana ydı. Cüce Prens her seferinde güçlkle kurtuluyordu onların elinden. Kaçıyor, kaçıyor, bir türlü yolunu bulamıyordu. Ama sonra bir mucize oldu.

Küçük bir ışık görmüş, kendini bu ışığa zar zor atmıştı. Bu, aşağıya indiği küçük deliğin ışığıydı. Çıkarken karafatmalardan biri kahramanımızı yakalayacak gibi oldu ama o ayağını kurtarmasını bildi ve kendisini annesinin yattığı odanın tahta döşemesine attı. Nefes nefese kalmış, canını zor kurtarmıştı.

Gözlerini açınca gün ışığını gördü; sabah olmuştu. Derken büyük, yuvarlak, şişkin bir camın kendisine yaklaştığını anladı. Hemen ardından:

“Burada, onu buldum!” diye bağırdı ebe kadın.

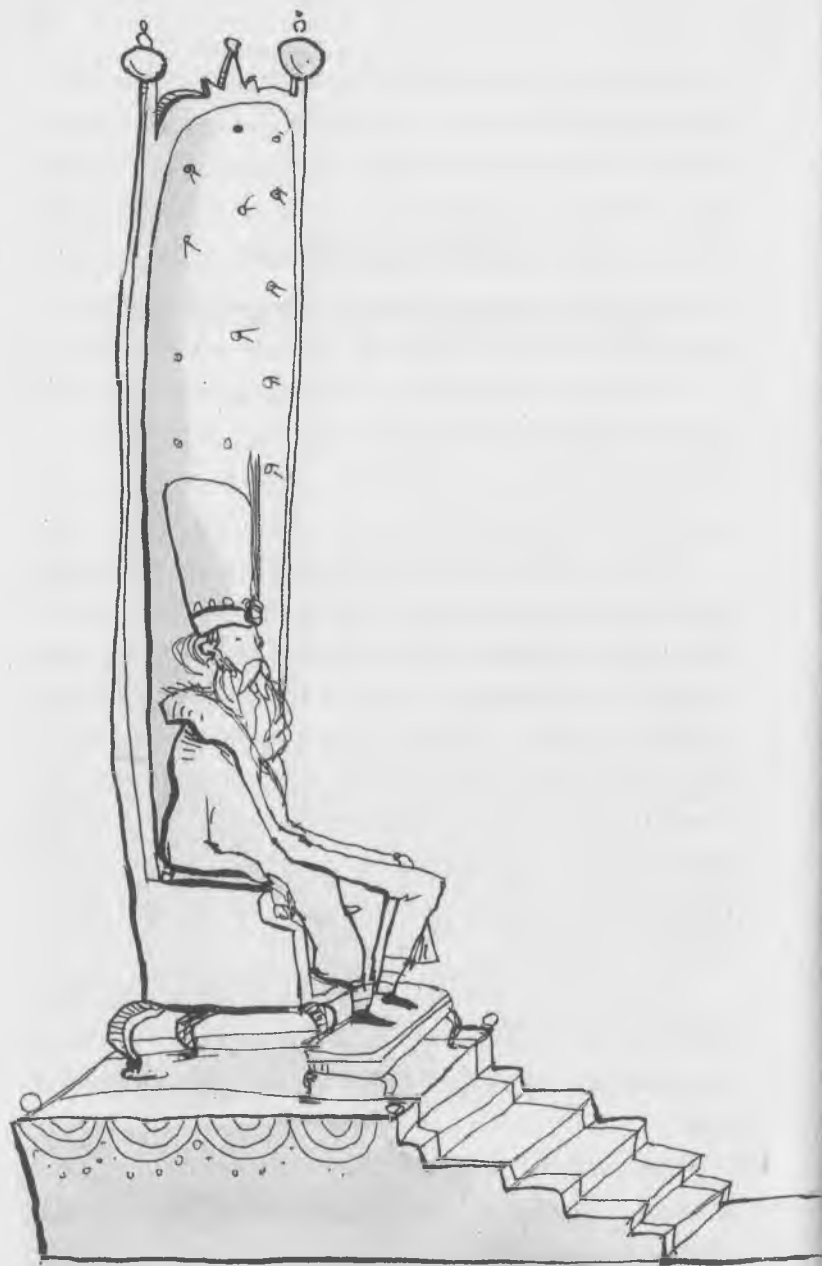

cüce prens diplomatlarla tanışıyor

Babası, Kılıç Bey'in bulunmasına çok sevinmişti, onu hemen sepetine koydular ve hükümdarın yanına götürdüler. Padişahın tahtı o kadar büyüktü ki ikisini de rahat rahat alabilirdi. Sonra Cüce Prens'e çok şık bir elbise diktiler. Sarayın terzisi bu kadar küçük bir elbise yapmamıştı daha önce, çok zorlandı ama sonunda gözalıcı bir kıyafet hazırladı ona. Cüce Prens'in ceketinin kol uçlarından ve pantolon paçalarından püsküller sarkıyordu ve küçük şapkası da tıpkı bir elmas gibi parlıyordu.

Cüce Prens'i yanına getirdikleri zaman padişah hemen sepete eğildi, ona tatlı tatlı baktı ve oğlunun konuşmaya başladığını görünce ağzı bir karış açık kaldı:

"Babacığım," dedi Kılıç Bey, "düşmanlarınız, hem de sizin sarayınızın altında yuvalanmış ve sizi mahvetmek üzere korkunç planlar yapıyorlar."

“Öyle mi?” diye güldü hükümdar, “Peki, nasıl düşmanlarmış bakalım bunlar, neye benziyorlar?”

“Çok büyükler efendim,” dedi Cüce Prens, “büyük siyah lekelere benziyorlar. Kocaman kara antenleriyle her şeyin kokusunu alıyorlar.”

Padişah, Cüce Prens’in söylediklerini duyunca yine güldü, karnını kaşdı ve onu rahatlatmak için:

“Peki, o zaman biz de o delikleri kapatırız ve onlar da bir daha oradan çıkamazlar, anlaştık mı?” dedi.

Cüce Prens, babasının kendisini anlamadığını görünce umutsuzluğa kapıldı ve onunla daha fazla tartışmanın yersiz olduğuna karar verdi.

“Bugün saraya çok önemli diplomatlar gelecek,” dedi padişah, “senin onları dinlemeni ve devlet işlerine alışmanı istiyorum. Gördüğün gibi ben çok yaşlandım ve ben öldüğüm zaman yerime sen geçeceksin. Ama bu işi nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Sen çok, çok küçüksün ve zaten daha dün doğdun. Yabancı diplomatlar seni görünce hakkımızda iyi düşünmeyebilirler. Söyle bakalım, nasıl çözeceğiz bu işi?”

Cüce Prens, babasını dinledikten sonra bir süre düşündü, böylece hemen çözümünü buldu:

“Babacığım, madem öyle ben de sizin kovuğunuza girerim. Böylece diplomatlar beni göremez ama ben onları duyarım. Ama orada nefes almam zor ola-

bilir. Bu nedenle kovuğunuzda benim için bir havalandırma penceresi açarsanız sevinirim.”

Bu sözler padişahın çok hoşuna gitti. Gerçekten, oğlu biraz küçüktü ama tam bir zekâ küpüydü doğrusu. Hemen kavuğunu çıkardı ve yanında bulunan terziye uzattı. Terzi, kucağında koca kavukla çıkıp çalışma odasına gitti ve on dakika içinde döndü. Kavukta, dışarıdan kesinlikle fark edilmeyen bir pencere açılmıştı.

Derken ziyaret saati geldi ve saray görevlileri yabancı diplomatları padişahın kabul salonuna aldılar.

Cüce Prens hemen babasının başına çıktı, kavuğun içine girdi. İçerisi çok sıcaktı ve babasının saçları da pek temiz sayılmazdı. Ağır bir koku sardı çevresini. Cüce Prens burnunu kavuğun penceresine dayadı ve babasının konuklarını izlemeye başladı. Yabancı diplomatlardan biri keçi sakallı ve gözlüklüydü. Arada bir burnunu kaşıyor ve gözlerini kısarak uzun uzun gülüyordu. Kılıç Bey bu adamı pek sevmemişti; üçkâğıtçı birine benziyordu. Ama yardımcısı iyi biri gibi görünüyordu: Kısa boylu, şişman, boyuna uyuklayan bir adamdı bu. Bir ara keçi sakallı diplomat, kulaklarından birini kaşıyarak şöyle dedi:

“Ekselans, bildiğiniz gibi size olan borcumuzu ödeyebilmek için büyük çaba harcıyoruz. Kralımız, sizden bu borçların ödenmesi konusunda biraz daha... Nasıl denir, biraz daha saat istiyor ve...”

“Zaman,” diye düzeltti padişah, “ama gördüğünüz gibi benim çok fazla zamanım kalmadı ve bu nedenle...”

Keçi sakallı diplomat padişahın sözünü keserek:

“Kralımız size bağlılığını bildirdi ve bu küçük hediyeyi kabul etmenizi rica etti efendim,” dedi. Ve hemen arkasında duran bir tahta sandığı gösterdi.

Cüce Prens, bu tahta sandığı göremiyordu bulunduğu yerden. Ama o kadar merak ediyordu ki dayanamadı, kavuğun içinden çıkmaya karar verdi. Hemen babasının ensesine doğru yürüdü, padişahın saçlarına tutunarak oradaki bir açıklıktan aşağıya indi. Diplomatların kendisini görmelerini istemiyordu. Tahtın arkasına geçti. Yerde sürünerek, kimseye görünmeden sandığı görebileceği bir yere kadar gitti. Bu sırada şişman diplomat yerinden kalkmış, sandığın başına gelmişti. Padişah, kendisine verilecek armağanı merak ettiğinden:

“Sandık açılsın bakalım,” diye emretti.

Kapak açılınca padişah da, Cüce Prens de şaşırıp kaldılar. Çünkü görüldüğü kadarıyla sandığın içinde tahıl tanelerinden başka bir şey yoktu. Buğday, mısır, arpa, mercimek... Bunu görünce padişah sinirlendi:

“Bana getire getire buğday mı getirdiniz a herifler!” diye bağırdı. Keçi sakallı diplomat güldü.

“Olur mu padişahım,” dedi, “o taneleri, değerli hediyeniz kırılmasın diye koyduk sandığa.”

Sonra eğildi, tahıl tanelerinin içine ellerini soktu ve değerli armağanı sandıktan çıkardı: Kocaman bir altın saatti bu. Padişah bu anlamlı armağana çok sevindi. Güldü:

“Çok beğendim,” dedi, “kralınıza benden istediği kadar saat... Borcunu nasıl isterse öyle ödesin.”

Elçiler saati bir köşeye bırakıp izin istediler ve geri geri yürüyerek salondan çıktılar. Bu arada yere saçılmış bulunan avuç avuç tahılı da ayaklarının altında ezdiler. Ama çıkarken yalnız değillerdi. Bilin bakalım kim vardı yanlarında?

cüce prens saraşın dışına çıkıyor

Diplomatları hiç sevmemişti Cüce Prens. Özellikle keçi sakallı olanı hiç mi hiç sevmemişti. "Bu adamlar bazı kutular çeviriyor,"¹ diye düşünüyordu. "Bu işin altında bir pire² yeniğı olacak"tı. Hemen kararını verdi ve odanın kapısına gizlice tırmandı. Kapının bir perdesi vardı. Cüce Prens bu perdenin püskülüne tutunarak aşağıya sarktı ve tam diplomatlar altından geçtikleri sırada keçi sakallı adamın şapkasına bıraktı kendini. Güzel, pırıl pırıl bir şapkadı bu. Geniş bükümlü güneşliğı sayesinde bu şapka Cüce Prens için güvenli olacaktı. Kılıç Bey sırtını dayayıp bacak bacak üstüne attı ve dışarıyı izlemeye koyuldu.

Dışarıda hava çok güzeldi. Güneş ortalığı ısıtıyor-

---

¹ Prensimiz dünyaya daha yeni geldiğı için bazı deyimleri bilmiyor. Bu sözün doğrusu "kutular" değil, "dolaplar" olacak.

² Bit.

du. Ağaçlar kocaman kocaman yeşermiştir. Kuşlar ötüyor, bulutlar pamuk gibi görünüyordu. Hiç korkmuyordu Cüce Prens. Kılıç Bey adını boşuna koymamışlardı ona. Gerçi henüz bir kılıç yaptıramamıştı kendine ama olsun.

Diplomatların ne işler karıştırdığını öğrenmek istiyordu. Bu nedenle dikkat kesildi ve adamları dinlemeye başladı.

“Yahu,” diyordu keçi sakallı olanı, “çok saf bir adam şu padişah. Saati görünce nasıl da yumuşadı. Gözlerinin nasıl parladığını sen de gördün mü?”

“Görmez miyim,” dedi yardımcısı, “kralımız bu işe çok sevinecek. Bence epey zaman kazandık.”

“Evet,” dedi öbürü, “şimdi göreceğiz bakalım, ev mi yaman, köy mü yaman!”¹

Cüce Prens kulaklarına inanamıyordu. Adamlar babasıyla dalga geçiyordu resmen. Ama henüz planlarını öğrenememişti. Elbette onu da öğrenecekti. Çok dikkatli olmalı ve bu işi sonuna kadar götürmeliydi. Gerçi babası Kılıç Bey’in yine ortadan kaybolduğunu öğrenince pek üzülecekti ama degecekti buna.

Adamlar saraydan çıkınca bir at arabasına bindiler. Onlar binince arabacı kırbacını kaldırıp atın sırtına öyle bir vurdu ki havada vınlayan kırbaç Cüce Prens’in kulaklarını çınlattı. Yol boyunca diplomatlar hiç konuşmadı. Etrafa bakıp duruyorlardı. Şişman olanı uyukladı bir ara. Arada bir göbeğini kaşdı ve hatta bir de gaz çıkardı. Uzun uzun yol aldılar. Derken hava kararmaya başladı. Araba bir hanın önünde durdu. Diplomatlar arabadan inip hana girdiler. Hancı

¹ Diplomatlar da Türkçeyi pek bilmiyor. Söylediği sözün aslı, “el mi yaman, bey mi yaman,” olacak.

hemen karşlarına çıkıp onlara kalacakları odayı gösterdi. Keçi sakallı diplomat, yardımcısına:

“Sen git, ben önce tuvalete gideceğim,” dedi.

“Yandık,” diye düşündü Cüce Prens. Tuvalet o kadar kötü kokuyordu ki Kılıç Bey kendinden geçerek bayıldı. Adamın ne zaman tuvaletten çıktığını, odaya ne zaman gittiğini hatırlayamadı. Uyandığında ortalık zifiri karanlıktı.

Biri Cüce Prens'i Görüyor

Uyandığı zaman gerçi yine şapkanın üstündeydi Cüce Prens ama adamın başında değildi. Adamlar çoktan uyumuş ve şapkalarını da yere koymuşlardı. Çok acıkmıştı Cüce Prens. Bir süre oturup ne yapacağını düşündü kara kara. Sonra ansızın burnuna bir koku geldi. Hemen şapkadan inip kokuya doğru yürümeye başladı. Nefis bir yemek kokusuydu bu. Bir süre karanlıkta ilerledi, sonra yere bırakılmış iki büyük tabağa rastladı. İçinde et parçaları vardı tabakların. Anlaşılan adamlar karınlarını güzelce doyurup sonra da sızmışlardı. Cüce Prens hemen onlardan kalan et parçalarını yedi. Derken bir ses duydu. Biri sanki ensesinde soluk alıp veriyordu. Dönüp bakınca kendisini şaşkınlıkla izleyen bir kedi gördü. Kedi o kadar yaklaşmıştı ki bıyıkları Cüce Prens'e değecekti neredeyse. Göz göze geldikleri zaman kedi hırladı. Cüce

Prens korktu, kedinin bıyıklarına tutunarak tabaktan aşıağıya indi ve var gücüyle koşmaya başladı. Oda öyle karanlıktı ki nereye kaçtığını bilmiyordu tabii. İki yatak vardı odada. Yataklardan biri pencere, biri de duvar tarafındaydı. Cüce Prens duvar tarafındaki yatağın altına girdi. Kedi de peşinden gitmek istedi ama karanlıkta önünü göremediğı için yatağın üstüne sıçradı. Şişman adamın yatağıydı bu.

Kedi yatağa sıçrayınca adam çok korktu ve bağıarak uyandı.

“Saldırıya uğradık! Uyanın efendim, çabuk uyanın, saldırıya uğradık!”

Böylece kedi ile adam yatakta boğuşmaya başladılar.

Bu sırada keçi sakallı adam da uyanıp gaz lambasını yaktı. Yardımcısının bir kediyle kavgaya tutuştuğunu görünce öfkeleni:

“Ne bağıyorsun be adam, alt tarafı bir kedi!” diye haykırdı. Sonra yerinden kalktı, gidip kediye yakaladı ve götürüp hayvanı pencereden attı.

Şişman adamın her yanı yara, bere, çizik içinde kalmıştı.

“Ne olur efendim,” dedi adam, “pencereyi açık bırakmayın bir daha.”

cüce prens yeniden yola koyuluyor

Ertesi sabah erkenden kalktı Cüce Prens. Hemen şapkanın içine girdi; kediden öyle korkmuştu ki her an yeni bir saldırıya uğrayabileceğini düşünüyordu. Çok geçmeden diplomatlar da uyandı, giyinip kuşanarak şapkalarını başlarına geçirdiler ve yola çıktılar. Anlaşılan daha epey yol gideceklerdi. Araba yeniden hareket etti. Durup dinlenmeden gittiler, rüzgâr gibi estiler, fırtına gibi gürültü çıkardılar. Akşama doğru büyük, gösterişli bir saraya vardılar. Sarayın kapısında tuhaf giyimli adamlar karşıladı onları. Kılıklarına bakınca yabancı bir ülkeye geldiklerini hemen anladı Cüce Prens. Bundan sonra çok daha dikkatli olması gerektiğini düşündü.

Arabadan indikleri sırada çok tuhaf bir şey oldu: Bir kedi, keçi sakallı adamın üstüne atladı ve bıçak gibi keskin tırnaklarını zavallı adamın sırtına geçirdi. Adam can havliyle:

“Yandım!” diye bağırdı, zorlukla kurtuldu kedinin elinden.

Bu, önceki gece Cüce Prens’in perişan ettiği kedi-
diydi. Öfkeyle tıslıyor ve Cüce Prens’ten intikam al-
mak istiyordu.

“Bu da ne böyle?” diye korkuyla bağırdı şişman
adam, “Efendim, bu kedi bize kafayı fena halde tak-
mış anlaşılın, nasıl kurtulacağız bundan?”

Keçi sakallı diplomat kızdı:

“Orada durup konuşacağına yakala şu kediyi,”
diye bağırdı, “onu sen bela ettin başımıza!”

Böylece şişman adam sarayın bahçesinde kediyi
yakalamaya çalıştı. O hayvanın peşinde çaresizce koş-
tururken öbürü saraya girdi ve hemen kralı görmek
istediğini söyledi nöbetçilere.

cüce prens ziyafet sofrasına konuk oluyor

Kralın huzuruna çıktıkları zaman gözlerine inanamadı Cüce Prens. Girdikleri büyük salonda devasa bir masa vardı ve masanın üstü birbirinden nefis yemeklerle doluydu. Bu öyle bir sofraydı ki yani kuş sütü bile eksik değildi. Kral, sadık elçisini karşısında görünce çok sevindi ve ellerini çırparak:

“Hoş geldin Mavra!” diye bağırdı, “biz de bir şeyler yemek üzereydik, gel, önce karnımızı doyuralım, sonra işleri konuşuruz.”

Cüce Prens çok acıkmıştı. Bu nedenle gözü masanın üstündeki yiyeceklerden başka bir şey görmüyordu. Kral ve Mavra –keçi sakallı adamın adını nihayet öğrenmişti- masaya oturunca Kılıç Bey gizlice, kimsenin dikkatini çekmeden şapkadandan indi ve masaya çıktı. Dev kaz butlarının, büyük büyük pilav tabaklarıyla şarap kadehlerinin arasında kimse onu

görmüyordu. Masaya inince gözü kralın tam önünde duran bir tavuk buduna takıldı. But öyle iştah açıcı görünüyordu ki nar gibi kızarmıştı ve üstünden nefis yağlar damlıyordu. Cüce Prens hemen bir pire gibi o tarafa sıçradı ve budu bir saniyede mideye indirdi. O sırada Mavra'yla konuşan kral, tabağına elini uzatınca şaşırıp kaldı; sıyrılmış kemiklerden başka bir şey yoktu önünde!

"Amma acıkmışım ha," dedi kral, "baksana, ne zaman yedim ben bunu?"

Ama daha sonra gerçekten olağanüstü bir şey oldu ve masanın üstündeki yemekler büyük bir hızla erimeye, tabaklar boşalmaya başladı. Sanki görünmez bir dev bulduğu her şeyi yiyip yutuyordu. Kral ve Mavra bunu görünce çok korktular ve kalkıp oradan hemen uzaklaştılar.

Kral:

"Nöbetçileer! Nöbetçileer!" diye bağıarak ortalığı ayağa kaldırdı ama olan olmuştu bir kere. Cüce Prens bulduğu ne varsa mideye indirdikten sonra Mavra'nın şapkasındaki yerini almıştı.

Kral ve Mavra güçlükle kendilerine geldiler ve bir süre sonra kralın kabul salonunda baş başa kaldılar.

"Ee, anlat bakalım," dedi kral.

"Efendim," dedi Mavra, "padişah iyice yaşlanmış, artık üflesek yıkılacak hale gelmiş."

"Güzel," dedi kral.

"Fakat ülkesi hâlâ dimdik ayakta ve gücü de yerinde. Üstelik maalesef padişahın bir de oğlu olmuş."

"Hay aksi."

"Evet ama ben çocuğu görmedim ve söylediklerine göre Kılıç Bey adını verdikleri bu çocuk güçlü kuvvetli, sopa¹ gibi bir şeymiş."

"Öyleyse bu veledi kaçırmalıyız."

"Haklısınız efendim ama padişahın vezirleri sarayın çevresinde kuş uçurmuyorlar. Bu nedenle bu iş biraz zor görünüyor."

"Ne demek zor görünüyor? Cece'yi orada boşuna mı besliyoruz?"

"Efendim Cece daha asıl işini bitiremedi çünkü sarayın duvarları çok sert taşlarla örülmüş ve ne yazık ki bizimkilerin de dişleri küçücük. Bu yüzden iş çok yavaş ilerliyor ve..."

"Bana bak Mavra! Hemen yeniden padişaha git ve ona muhteşem bir yüzük hediye et. Cece'yi de mutlaka bul ve ona önce Kılıç Oğlan'ı² kaçırmasını, işe de sonra devam etmesi gerektiğini söyle. Bu işleri halletmeden de gözüme görünme!"

Bu konuşmadan sonra Mavra hemen kralın odasından ayrıldı. Sarayın bahçesine çıkınca yardımcısının hâlâ kediye yakalamaya çalıştığını gördü. Zavallı

¹ "Zıpkın," demek istiyor.

² Kral, kahramanımızın adını yanlış söylüyor.

adamın yüzü gözü çizik içindeydi. Mavra hemen şişman yardımcısının yanına gitti ve önce kediye öyle bir tekme attı ki sormayın. Hayvan havada daireler çizerek gidip bir ağacın dalında asılı kaldı.

“Beceriksiz Çiroz!” diye bağırdı Mavra, “bir kediyi yakalayamadın mı?”

Böylece Cüce Prens şişman adamın da adını öğrenmiş oldu.

Çiroz:

“Efendim,” dedi, “bu bir kedi değil, bu bir felaket!”

“Pekâlâ,” dedi Mavra, “hadi bin arabaya, padişahın sarayına dönüyoruz.”

cüce prens baba evine dönüyor

Aklı karışmıştı Cüce Prens'in. Kralla Mavra'nın konuştuklarından hiçbir şey anlamamıştı. Oysa tüm dikkatini vermişti bu konuşmaya. Peki ama kimdi bu Cece? Padişahın sarayının duvarlarının kalın olması ne anlama geliyordu? Doğrusu, bilmece gibi konuşmuşlardı. Gerçi kendisini kaçırmayı düşünmüş olmaları hiç korkutmamıştı Cüce Prens'i. Hatta gülmüştü bu tasarıya. Eh, kaçırınsınlar da görelim, diye düşünmüştü; gelecekleri varsa görecekları de var.

Neden sonra Cece'nin, kralın adamlarından biri olduğunu, onu gizli bir görevle saraya gönderdiklerini düşündü. Dönünce herkesi bir bir incelemeyi, bu casusu mutlaka yakalamayı koydu aklına. Bu iş için gerekirse bir büyüteç bile kullanabilirdi.

Mavra ve Çiroz, önce kralın kuyumcusuna gittiler. Kuyumcu onlara kralın emri gereğince muhteşem bir yüzük verdi. Onu küçük, güzel bir kutuya koydular.

“Bunu görünce gözü yerinden fırlayacak padişahın,” dedi Mavra keyifle.

Sonra büyükçe bir odaya geldiler. Kazanlar, cezveler, bıçaklar vardı odada. Yemek kokusu alıyordu Cüce Prens. Sarayın mutfağıydı burası. Aşçıbaşı Mavra’yla Çiroz’u görünce gidip bir köşeden küçük bir çuval getirdi.

“Alın bakalım,” dedi çuvalı verirken, “bu peyniri kurutup ufalayana kadar canım çıktı. Ne yapacaksınız, merak ediyorum.”

Böylece hazırlıklarını tamamladılar ve yeniden yola koyuldular. Arabaya biner binmez uyudu Cüce Prens. Arabacının ikide bir “Deeh!” diye bağırması rahatsız etmedi onu, hatta ninni gibi geldi. Uyandıklarında epey yol aldıklarını anladı, hava kararmıştı. Çiroz uyukluyor, Mavra dimdik bir sopa gibi oturuyordu.

Derken daha önce kaldıkları hana geldiler, odalarına çıktılar ve bir güzel uyku çektiler. O gece dikkate değer bir şey olmadı.

Ertesi sabah karınlarını sıcak sütle doyurdular ve hemen arabalarına binerek yola düştüler. Bu kez araba öyle hızlı yol alıyordu ki Cüce Prens manzarayı bile izleyemedi. Ağaçlar vızır vızır yanlarından geçiyor, kuşlar damlayıp damlayıp silinen lekeler gibi belirip kayboluyorlardı. Hemen öğleye doğru padişahın sarayına vardılar. Babası onları kabul etti ve şaşkın bir halde sordu:

“Söyleyin bakalım efendiler, bir şey mi oldu? Daha iki gün önce buradaydınız.”

Mavra atıldı:

“Haşmetli efendim, kralımızın sarayına döndük ve sizin değerli merhametinizi kendisine ilettik. O da yine gösterdiğiniz yakınlığa teşekkür için size bir küçük hediye gönderdi.”

Padişah bu habere memnun oldu. Ona hemen kralın gönderdiği muhteşem yüzüğü verdiler. Hükümdar yüzüğü çok beğendi ve elçileri sarayında o gece konuk etmek istediğini söyledi. Ama yine çok üzgün görünüyordu.

“Efendimizin üzüntüsünün nedenini öğrenebilir miyim?” dedi Mavra.

“Ya,” dedi padişah, “ne yazık ki daha yeni doğmuş olan oğlumu kaybettim ve iki gündür onu görmediğim için üzüntüm büyüktür.”

Elçiler bu habere çok üzdüklerini söylediler ve gerçekten de üzgün görünüyorlardı. Sonra geri geri çekilerek kendilerine ayrılan odaya gittiler.

Herkes cüce prens'i arıyor

Cüce Prens, babasının üzülmesini istemiyordu ama hemen ortaya çıkacak olursa Mavra'yla Çiroz'un ne işler karıştırdıklarını öğrenemeyeceğini düşünüyordu. Bu nedenle bir süre daha gizlenmeye karar verdi ve diplomatların yanından ayrılmadı. Mavra ve Çiroz, kendilerine ayrılan odaya girdikleri zaman hemen perdeleri, yatağı, dolapları kontrol ettiler ve izlenip izlenmediklerini anlamaya çalıştılar. Odada yalnız olduklarını anlayınca Mavra:

"Bana bak," dedi, "elimizi çabuk tutmalıyız, şimdi dinleneceğiz ve sonra kalkıp sarayda dolaşmaya başlamamız gerek. Şu peynir kurularını ceplerimize dolduralım hemen."

Yanlarında getirdikleri torbayı açıp kuru toz peyniri ceplerine doldurdular. Çiroz acıkmış olmalıydı; bir yandan avuç avuç peynir yutuyordu. Bir ara Mavra'ya dönerek:

“Cece’yi nerede bulacağız efendim?” diye sordu.

“O bizi bulacak,” dedi Mavra, “peyniri görünce bizim geldiğimizi anlayacak, gece yarısı yanımıza gelecek, anladın mı?”

“Anladım,” dedi Çiroz.

Sonra uzanıp hemen uykuya daldılar.

Bu sırada Cüce Prens hâlâ şapkada bulunuyordu. Diplomatlar uyuyunca kalkıp sarayda dolaşmak istedi ama yapamadı. Gözkapakları ağırlaşmış, uyku bastırmıştı. Hemen şapkadan çıktı, bir köşede saklanıp uyumaya başladı.

Uyandığı zaman akşam olmak üzereydi. Diplomatlar kendisinden önce uyanmış olmalıydı; seslerini duyuyordu.

“Efendim,” dedi Çiroz, “padişahı duydun, Kılıç Oğlan kaybolmuş, şimdi ne yapacağız?”

“Kılıç Bey,” diye düzeltti Mavra. Sonra keçi sakallarını kaşıyarak ekledi:

“Belki de çoktan ölmüştür, hatta belki Cece onu yemiş bile olabilir. Cece her şeyi bilir, oğlanı nerede bulabileceğimizi bile söyleyecektir bize.”

Cüce Prens bunları duyunca korkuyla titredi ve ne olur ne olmaz diyerek oradan uzaklaşmaya karar verdi. Zaten planı anlamış bulunuyordu: Sarayda Cece adında bir adamları vardı. Cece, padişahın sarayını ele geçirmek için çalışıyor, içeriden krala diplomatlar aracılığıyla bilgi gönderiyordu. Ama sarayın duvarları

kalın olduğu için gizli odalarda konuşulanları tam duyamıyor, bu yüzden çok yavaş çalışmak zorunda kalıyordu. Bu gece, saatler gece yarısını gösterdiğinde Cece, Mavra ve Çiroz'la buluşacaktı. Topladığı bilgileri onlara verecek, onlardan da kralın yeni emirlerini alacaktı. Onlar da Cece'ye muhteşem Kılıç Bey'i kaçırmalarını emredebeklerdi. Doğrusu müthiş bir ağ kurmuşlardı.

Tek bir şeyi anlayamamıştı Cüce Prens: Peyniri ne yapacaklardı acaba? Her neyse, onu da öğrenecekti. Yalnız şimdi diplomatların yanından uzaklaşmalı ve kendini onlardan ve şu Cece denen adamdan korumalıydı. Ve gece yarısı, onu çok önemli bir görev bekliyordu: Mavra'yla Çiroz'un odasına gelecek, Cece'nin kim olduğunu öğrenecekti.

Cüce Prens bunları düşünerek kapının altından süzüldü ve dışarıya çıktı. Çıkınca burnuna nefis bir koku geldi. Böylece sanki burnu bir tasma; görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi kokunun geldiği yöne yürümeye başladı.

Meğer bu koku mutfaktan geliyordu. Akşam yemeği için hazırlıklar neredeyse tamamlanmıştı. Cüce Prens öyle acıkmıştı ki kimseye görünmeden mutfağa girdi ve tencerelerin arasında dolaşmaya başladı. Bu sırada mutfakta bulunan herkesin son derece mutsuz olduğunu gördü. Kulak kabarttı:

"Aramızda kalsın ama," diyordu sofracıbaşı, "Kı-

lıç Bey çoktan bir yerlerde ezilmiş olabilir. O kadar küçük ki bir karınca kadar. Ben onu doğduğu gün görmüştüm.

“Aman,” diyordu aşçı, “sakın padişahımızın kulağına gitmesin, zavallı, zaten üzüntüden bir deri bir kemik kaldı.”

Cüce Prens bu konuşmaları duyunca üzüldü ama sonra nasıl olsa ortaya çıkıp babasını sevindireceğini düşündü. Böylece birbirinden güzel yemeklerin tadını çıkarmaya karar verdi.

cüce prens en çok hangî yemekleri seviyor

Derken çok güzel bir şey oldu: Aşçı, sofracıbaşı, mutfakta kim var kim yoksa hep birlikte dışarı çıktılar, kapıyı da kapattılar. Her halde yemek saatine dek içeri kimse girmesin diye kapıyı da kilitlediler. Böylece Cüce Prens bu işe sevinmesin de ne yapsın, istediği kadar, rahat rahat yiyebilirdi şimdi. Önce boyundan büyük tencerelerin arasında dolaştı bir süre. Tavuklu pilavlar, nohut yemekleri öyle güzel kokuyordu ki hangisinden başlayacağını bilemedi. Bu arada nohut yemeğinin bulunduğu büyük kazana tırmanıp şöyle bir baktı. Hani, sıcak olduğunu bilmeseydi atlayıp içinde yüzecekti tencerenin. Bu yemeğin içindeki et parçaları birer ada gibi görünüyordu Cüce Prens'e. Bunu düşünürken, dikkatli olmam gerek, diye geçirdi içinden, ya girip de çıkamazsam bir daha tencereden? Neyse ki her kazanın içinde bir de dev gibi bir kepçe

bulunuyordu da bu kepçelere tutunduktan sonra kolayca dışarı çıkabilirdi.

Önce nohuttan başladı. Doğrusu çok lezzetliydi bu yemek. Nohut tanelerini birer birer yuttu. Öyle açtı ki çiğnemeye gerek bile görmüyordu. Tıkandıkça eğilip yemeğin suyunu içiyor, böylece her lokmada biraz daha kendine geliyordu. Sonra etler yumuşacık pişmişti. Onlar da pamuk şeker gibi eriyordu ağzında.

Derken Cüce Prens koca kazandaki yemeğin bitmek üzere olduğunu fark etti. Koca tencere eriyip yok olmuştu neredeyse. Eyvah, diye düşündü. Şimdi aşçı kim bilir nasıl azar işitecekti babasından. Her şey yoluna girdikten sonra ortaya çıkıp açıklarım, dedi kendi kendine. Şimdi biraz da pilav yiyelim bakalım.

Böylece kepçenin sapına tutunarak kazandan çıktı, gidip pilav kazanına tırmandı. Nohut onu iyice doyurduğu için pilavı bitiremedi, ancak yarısını yiyebildi kazanın. Tam o sırada dışarıdan sesler duyuldu. Hemen kazandan çıkıp yere indi ve bir masanın ayaklarının dibine saklanarak olacakları izlemeye koyuldu.

Aşçı mutfağa girip kazanlara bakınca beyninden vurulmuşa döndü. Sendeledi, düşmek üzereydi. Yardımcısı tutmasaydı düşüp bayılacaktı. Ter içinde sayıklıyor:

“Ne olmuş bu yemeklere?” diyor, başka bir şey

söyleyemiyordu. Onu bir sandalyeye oturtup sakinleştirdiler. Sonra kendilerine bu kötülüğü kimin yapmış olabileceğini tartışmaya başladılar.

Ama Cüce Prens'in onları dinleyecek hali kalmamıştı. Çok feci uyku bastırmıştı Kılıç Bey'i. Hemen oradan çıkıp güvenli bir yere gitmezse olduğu yerde uyuyup kalacaktı. Kalkıp kimseye görünmeden mutfağın dışına çıktı ve diplomatların kaldığı odaya gitti. Mavra ve Çiroz yoktu odada. Herhalde onlar da akşam yemeği için salona gitmişlerdi ama avuçlarını yalayacaklardı. Yataklardan birinin altına girdi, orada unutulmuş bir yastık buldu. Yastık biraz tozluysa da olsun, başka çaresi yoktu; üstüne çıkıp güzel bir uyku çekecekti şimdi. Kılıç Bey gibi kahramanlar bu tür zor koşullar için yaratılmıştı ne de olsa!

Yatağın Altında Tanıdık Biri Var

Cüce Prens yatağın altında enfes bir uyku çekti. Ancak biraz fazla kaçırmış olacaktı nohudu; rüyasında şöyle bir şey gördü. Kendisi bir dağın eteğinde bulunuyordu ve etrafı düşmanları tarafından çevrilmişti. Üstelik nihayet kılıcını da yaptırmış bulunuyordu. Ve bu kılıç tam boyuna göre, son derece keskin bir kılıçtı. Bununla düşmanlarını son hız haklıyordu. O kadar güzel bir rüyaydı ki hani bir elinde tuttuğu kılıcıyla düşmanlarıyla savaşırken, öbür eliyle ne yapıyordu dersiniz? Öbür eliyle nohut yiyordu! Böylece bir süre sonra ortalıkta savaşacak düşman kalmadı ama tam o sırada çok ilginç bir şey oldu: Dağın tepesinden dev nohut taneleri yuvarlanmaya başladı. Cüce Prens bu nohut göçeğiyle başa çıkabilmek için kılıcını kullanıyordu yine. Ama o kadar çok nohut yağıyordu ki üstüne, hepsinden kurtaramıyordu kendi-

ni. Bu nohut taneleri düzenli olarak başının üstüne düşüyor ve neredeyse bir kapının çalınışı gibi "tak, tak, tak" diye zonkluyordu. Ama unuttuğu bir şey vardı: O sırada Cüce Prens uykudaydı ve biri gerçekten de vuruyordu kafasına.

Böylece uykusu kaçtı, gözlerini açtığı zaman korkunç bir şey gördü: Daha önce diplomatlarla birlikte kaldığı handa bir kediyle burun buruna gelmişti hani. İşte o kedi şimdi başucunda durmuş ikide bir Cüce Prens'in kafasına vuruyordu. Cüce Prens korkuyla sıçradı ve hemen yastığın altına saklandı. Kaçabileceği başka hiçbir yer yoktu.

"Ne o?" dedi kedi, "Pek korktun, şimdi seni o pis herifler yine korusun da görelim."

Cüce Prens bunu duyunca kendini aşağılanmış hissetti:

"Ben kendimi korurum," dedi, "o adamların da hesabını göreceğim, merak etme sen!"

"Vay vay vay," diye alay etti kedi, "sıkışınca nasıl da satarmış dostlarını, ha?"

"Ne dostu?" dedi Cüce Prens, "Düşmanım onlar benim!"

Kedi bunu duyunca biraz yumuşadı. Merakla oturup Cüce Prens'e baktı, sonra dudaklarını yalayarak sordu:

"Öyle mi?" dedi, "Demek onlar senin düşmanın, işte bu çok ilginç, söyle bakalım, ne arıyordun öyleyse Mavra'nın şapkasında?"

"Mavra'yı tanıyor musun sen?"

"Pek değil, uzaktan tanırım, kralın dalkavuklarından biri, bir de çok acımasız olduğunu duydum."

"Acımasız mı, nasıl yani?"

"Mesela sen ona bir kötülük yapacak olursan işini bir lokmada bitirmiş, öyle diyorlar. Gerçi sen bir lokma etmezsin ya."

"Bir lokmada işini bitirmek de ne demek?"

"Anlayacağın, bu Mavra denen herif, ele geçirdiği tutsakları yiyormuş. Kralın sarayında tek bir hapishane bile yokmuş bu yüzden."

Cüce Prens korkuyla ürperdi, kedi devam etti:

"O gece onların orada olduğunu bilsem pencereden girer miydim hiç? Yemek kokusu aldım da geldim. Sen canımı yakmasaydın ben de o kadar kötek yemezdim. Yine de ucuz kurtuldum ellerinden."

Bunu duyunca olanları anladı Cüce Prens. Anlayınca zavallı kediye acıdı:

“Özür dilerim,” dedi, “çok korkmuştum, ortalık da çok karanlıktı, biliyorsun.”

Kedi gülümsedi, bu cüceyle iyi anlaşacaklarını düşündü:

“Neyse canım,” dedi, “unuttum bile, sen anlat bakalım, ne işler çeviriyor bu adamlar?”

Böylece Cüce Prens duyup gördüklerini kediye uzun uzun anlattı. Kedinin adı Kolye’ydi. Kılıç Bey anlattıkça Kolye önce şaşırды, sonra öfkelenerek mır-ladı. Fakat tam o sırada kapı açıldı ve Mavra’yla Çiroz içeri girdiler.

DOST DÜŞMAN BELLİ OLUYOR

Odaya girdikleri zaman iyice öfkeli görünüyorlardı Mavra'yla Çiroz. Hem öfkeli hem de şaşkın bir haldeydiler. Mavra konuştuğu küplere biniyor, Çiroz şaşkın şaşkın kafasını kaşıyordu. Bir ara Mavra bağırmasına:

"Yahu yer yarıp da içine girmedi ya bu kılıksız prens," dedi, "bana bak, ne yapıp yapıp Kılıç Bey bulununcaya kadar sarayda kalmalıyız. Hadi bir yolunu bul da bizi burada daha birkaç gün konuk etsinler. Dur, ben buldum..."

Çiroz kaşınmayı bırakıp dikkat kesildi.

Mavra devam etti:

"Tamam, şöyle yapacağız. Şimdi sen hemen hastalanacaksın. Ben de padişahın karşısına çıkıp diyeceğim ki..."

Çiroz, Mavra'nın sözünü kesti:

“Ama...”

“Aması ne, sözümü kesme de dinle. Diyeceğim ki efendimiz, yoldaşım Çiroz çok fena hastalandı ve izniniz olursa... Tabii sen numara yapacaksın ama yine de az da olsa gerçekten hastalansan iyi olur yoksa foyamız ortaya çıkabilir, anlıyor musun?”

“Anlıyorum ama ben şu an kendimi gayet iyi hissediyorum, insan durup dururken kendi isteğiyle hastalanmaz ya... E, ne yapıyorsun sen?”

Bu arada Mavra bir köşeye çekilmiş yerlere, duvar diplerine bakıyordu. Her tarafı dikkatle gözden geçiriyordu. Kolye ile Cüce Prens de onları yatağın altından izlemekteydiler.

Mavra: “Hay Allah, burada yok, dur ben şimdi gelirim,” dedikten sonra dışarı çıktı. Çiroz hiçbir şey anlamamıştı bu işten. Hemen kendini yatağa attı. Ne yazık ki Kolye'nin de altında bulunduğu yataktı bu. Hayvanın çok canı yandı. Ama dişini sıkı, ses çıkarmadı Kolye.

Mavra kısa bir süre sonra döndü. Elinde bir tabak, tabakta da yemeğe benzer bir şeyler vardı. Tabağı Çiroz'a uzattı.

“Al bakalım, bunu yemen gerek.”

Çiroz tabağı aldı ama hemen geri verdi. Ve öyle bir tiksintiyle öğürdü ki hani kusacaktı neredeyse.

“Ama bu yenmez ki çok iğrenç, efendim, başka bir yol bulsak,” dedi.

Mavra öfkeye kapıldı:

“Başka yol yok,” diye bağırdı, “bunu hemen yemezsen seni o kediden daha fena yaparım.”

Bunu duyunca Kolye Cüce Prens’e bakarak güldü.

Çiroz tekrar tabağa baktı ve yüzünü buruşturarak,

“Peki, nedir bu?” dedi.

“Çürük yumurta, üzerine sıkılmış küflü limon ve bir parça da kurtlu et; kabul etmelisin ki bunları bulmam kolay olmadı. Ama kralımız ve ülkemiz adına bu fedakârlığı yapmak zorundayız. Hadi bakalım, şunları ye de oturup rahat rahat iş konuşmaya başlayalım.”

“Tamam ama bunları yedikten sonra benim iş konuşacak halim kalır mı bilemem,” dedi Çiroz.

Mavra güldü:

“Ha o sorun değil, zaten konuşalım derken seni kast etmedim, merak etme,” dedi, “Cece’yi buldum, neredeyse gelir. Hadi bakalım.”

Çiroz bozuldu, sonra tabağa baktı.

“Ha,” diye ekledi Mavra, “burnunu tutarsan daha kolay olur bence.”

Sonra Mavra gidip kapının altındaki aralığa gözlerini dikerek beklemeye başladı. Çiroz tabağı bir seferde öğürtüler çıkararak mideye indirdikten sonra bayıldı ve yatağın üstüne yığıldı. Kolye bu kez kenara çekilerek canını kurtardı.

Çok geçmeden, beklenen misafir kapının altından uzattı başını: Fareler Kralı Cece idi bu. Cüce Prens gördüklerine inanamıyordu. Cece'nin boynunda kırmızı bir papyon vardı. Üstelik elinde bir kadeh viski tutuyordu. Yanında iki küçük fare vardı. Kapının altından geçip içeriye girdikten sonra bu küçük fareler krallarını hemen omuzlarına aldılar. Cece'nin ihtişamına diyecek yoktu doğrusu.

Mavra elini uzatıp Cece'yi avucuna aldı.

"Nasılsın bakalım Cece?" dedi.

"İyidir," dedi Cece, "işler iyi gidiyor ama şimdi beni neden telaşla çağırttığını anlayamadım. Bir de senden bir ricam var."

"Söyle bakalım yahu."

Cece fısıldadı:

“Şunların yanında bana kralım, efendim, gibi şeyler söyleyen iyi olur, sonra söz geçiremiyorum da.”

Mavra bu işe önce güldü, sonra sesini yükselterek,

“Nasıl isterseniz yüce efendimiz,” dedi.

Sonra Cece döndü, farelere kendisini dışarıda beklemelerini emretti. Fareler el etek öperek dışarı çıktılar.

Cece o zaman Çiroz’u gördü:

“Buna ne oldu böyle?” diye sordu.

“Sorma,” dedi Mavra, “çok hasta.”

“Peki,” dedi Cece, “şimdi söyle bakalım, benden ne istiyorsun?”

“Kral işin çok uzadığını düşünüyor. Ben de öyle düşünüyorum. Sizdeki dişler bende olsaydı ben şimdiye kadar bu sarayı yemiştim. Ama bu gidişle sarayı olmasa bile başka bir şey yiyeceğim, anlıyorsun değil mi? Birincisi bu: Sarayı bir an önce çökerteceksiniz. Ama bundan daha acil bir göreviniz var. Kral, padişahın oğlu Kılıç Bey’i kaçırmamanızı istiyor. Biz burada birkaç gün daha kalacağız. O zamana kadar bu bebeği bulup bana vereceksiniz. Kralın yanına elim boş dönersem ona ne derim biliyor musun?”

“Ne dersin?”

“Ona senin şöyle konuştuğunu söylerim: Sizin kralınız da kim oluyor? Sizin kralınız hızlı gelir, yavaş

gider!¹ Ben öylelerini çok gördüm. Canı ne istiyorsa yapsın! Evet senin böyle şeyler söylediğini söylerim.”

“Bir dakika Mavra. Biz kralın emirlerine hayır demedik, hiçbir zaman da demeyiz. Dediğin gibi olsun. Yalnız bebeği bulmak öyle anlaşılıyor ki kolay olmayacak. Benim kulağım yaradır.² Duyduğuma göre sarayda herkes günlerdir bebeği arıyor. Ve biz de onu daha önce hiç görmedik. Daha kokusunu bile bilmiyoruz. Bu durumda biraz zamana ihtiyacımız olacak. Yoksa emir emirdir elbette.”

“Cece,” dedi Mavra, “ben onu bunu anlamam. Senin dünya kadar adamın var. Bundan sonra en önemli işiniz bu olacak. Üç gün içinde çocuğu bana teslim et, sonra da duvarları delmeye devam... Sabrımız kalmadı artık.”

“Öyleyse,” dedi Cece, “ben hemen işe koyulayım. Sen de sabırlı ol. Ben şimdi gidip bebeğin sepetini kendi burnumla koklayacağım. Böylece daha kolay iz süreriz.”

“Peki. Ben de güzel bir uyku çekeceğim,” dedi Mavra.

Cece kapıya yöneldi, çıkmak üzereyken döndü:

“Peynir kuruları için teşekkürler,” dedi, “sayenizde çocuklar deliler gibi eğlendi.”

Mavra güldü. Sonra gidip kendini yatağın üstüne attı.

¹ Bildiğiniz gibi, doğrusu “vız gelir tırıs gider” olacak.

² “Deliktir,” olacak doğrusu.

cüce prens işe koçuluşor

Mavra çok geçmeden uykuya daldı. Bu sırada Cüce Prens'le Kolye hâlâ yatağın altında bulunuyorlardı. Ortalık sessizleşince Cüce Prens hemen lafa atıldı:

"Şimdi ne yapacağız? Cece gidip benim sepeti koklayınca izimi şıp diye bulur," dedi.

Kolye güldü:

"Kolayı var," dedi, "biz ondan önce davranacağız ve hemen sepete gideceğiz, sen şimdi hemen ensemeye çık ve bana sepetin yerini tarif et."

Cüce Prens, Kolye'nin ensesine bir sıçrayışta çıktı ve iki yeni arkadaş odayı sessizce terk ettiler. Kedi sarayın odalarından kolaylıkla geçti ve sırtında bulunan arkadaşının fısıltılarına kulak kesilerek Cüce Prens'in doğduğu odayı hemen buldu. Oda karanlıktı ve ortalıkta kimseler görülmüyordu. Birlikte sepete

yaklaştılar. Tam o sırada küçük bir hışırtı duyuldu. Kolye dönüp bakınca yerdeki Cece ile göz göze geldi. Cece kediyi görünce öyle bir korktu ki sözle anlatılmaz. Zavallı fare çareyi tabanları yağlamakta buldu.

Sonra Kolye sıçrayıp sepete çıktı.

Cüce Prens çok eğleniyordu çünkü arkadaşının sayesinde havalarda uçuyor, bu nedenle çocuklar gibi seviyordu. Sepete çıktıkları zaman Kılıç Bey:

“Evet, şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“İzle,” dedi kedi. Sonra arka ayaklarından birini kaldırarak sepetin içine uzun uzun işedi. Bunu görünce:

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Cüce Prens.

“Merak etme,” dedi kedi, “işki kökünden hallediyoruz. Artık Cece değil, dünyanın tüm fareleri birlik olup gelseler alamazlar senin kokunu.”

Bu sorunu böylece hallettiler. Ama daha pek çok önemli işleri vardı. Öncelikle padişahı Mavra ve Çi-roz’un planlarından haberdar etmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Bir köşeye çekilip plan yaptılar ve zaman geçirmeden planlarını uygulamaya başladılar.

kolye'yi yakından tanıyalım

Kolye, epey zengin bir tüccarın evinde gelmişti dünyaya. Babası açık kahverengi bir bol tüylü kedi-ydi, annesi ise silme beyazdı. O kadar güzeldi ki anne-si, kırmızı dudaklar, ıslak gözler, bakmaya doyulmaz-dı. Kolye doğduğu zaman daha gencecikti bu beyaz kedi. Kolye, kardeşlerini anımsamıyordu. Herhalde düzinelerce kardeşi dolaşıyordu şimdi buralarda. Kolye'nin babası, eğlenceye düşkün biriydi. Özellikle evin boş olduğu günleri kollayarak dışarıda ne kadar arkadaşı, akrabası varsa bunları davet eder, unutul-maz ziyafetler verirdi. Böyle günlerde öyle mutlu olurdu ki tüccarın papyonlarını bile çıkartıp takardı boğazına. Bıyıklarını uzun uzun yalayarak düzeltir, bir gün öncesinden küveti doldurup saatlerce köpük-te yatarı. Gerçi tüccar eve döndüğü zaman her şeyi yerli yerinde bulurdu ama eve musallat olan pirenin nereden geldiğini de bir türlü anlayamazdı.

Yine böyle bir ziyafet günü eve erken döneceği tuttu adamın. O sırada evin büyük salonu tam bir panayır yeri gibiydi. Kediler yastıkların üstüne, koltuklara, birbirinden değerli yün halıların ortasına yayılmış keyif çatıyorlardı. Kuruyemiş, meyve suyu, kızartılmış ciğer ve balık havada uçuşuyordu. Tüccarın yüz yıllık şarapları bile keşfedilmiş, üzüm suyu sanılarak pipetlerle içilmişti. Manzara inanılacak gibi değildi.

Tabii tüccar bu işe çok öfkelenmişti. Özellikle değerli halılarıyla şaraplarının mahvolmasına çok üzül-müştü. Hemen eline kırbacını aldı ve önüne gelene vurmaya başladı. Kediler ne olduğunu anlayana kadar bir araba dayak yediler. O sırada Kolye'nin babası antika dolabın üzerinde bulunuyordu. Bu nedenle ona kırbaç isabet etmedi. Ama o da bulunduğu yerden avazı çıktığı kadar bağırdı ve şöyle dedi:

“Millet! Herkes başının çaresine baksın!”

Böylece kediler can havliyle kendilerini dışarıya attılar, her biri bir yana sıvıştı. Kolye de çalıların arasına dalarak gözden kayboldu. Bir daha da o eve dönmedi. Annesiyle babasının da izini kaybetti.

Neyse ki Kolye dışarıdaki hayatı da az çok biliyordu. Hemen sokak kedileri arasındaki arkadaşlarını buldu, onlarla birlikte yaşamaya başladı. Bundan sonra, tam bir yılını terk edilmiş bir evde geçirdi. Karnını güçlkle doyuruyordu ama hiç değilse ne kırbaç korkusu kalmıştı ne de babasının taşkınlıkları. Bir yıl

sonra, arkadaşlarıyla birlikte kaldığı o terk edilmiş eve birtakım işçiler geldi. Adamlar kolları sıvayarak evi hemen birkaç gün içinde inşaat alanına çevirince bizimkilere de yol göründü. Kolye de arkadaşlarından ayrılarak kalacak yeni bir yer aramaya başladı. İşte tam o günlerde yol üstündeki bir handa açık bir pencere gördü. Pencereden nefis bir yemek kokusu geliyordu. Epey acıkmıştı. Hemen pencereden girdi ve işte orada Cüce Prens'le karşılaştı. Kısaca böyleydi, Kolye'nin hikâyesi.

cüce prens tuzak kuruyor

Cüce Prens'in sepetine işeme işi tamamlandıktan sonra iki arkadaş birlikte sarayın bahçesine çıktılar. Cüce Prens, Kolye'nin tüyelerinin içine gömülmüş bulunuyordu. Rahatına da diyecek yoktu doğrusu. Fakat tam o sırada ikisinin de canını sıkacak bir şey oldu.

Kolye'nin uzun, alaca tüyleri Cüce Prens'in boynunu aşırıyordu doğal olarak. Burası neredeyse bir tüy ormanıydı. Cüce Prens, Kolye'nin ensesine oturup yaptıkları planı düşünürken bir ses duydu. Tüylerin arasından bir hışırtı geliyordu. Hemen kulak kesildi. Bir süre sonra, tüylerin arasından, kendi büyüklüğünde bir hayvan, kapkara bir canavar belirdi. Kılıç Bey öyle korktu ki sormayın. Ne yapacağını şaşırıldı. Hemen can havliyle Kolye'nin kulağına doğru ilerledi. Burada tüyler azaldığı için daha rahat hareket edebilirdi. Ayrıca kedi buradan kolaylıkla duyabilirdi kendisini. Açık alana varınca:

"Kolye," diye seslendi, "Kolye, sırtında bir canavar var. Ne yapacağız şimdi?"

"Ne canavarı yahu?" diye şaşırdı Kolye.

"Canım basbayağı canavar işte," dedi Cüce Prens, "kara, tüylü, ıslak, benim boylarımda, çok korkunç bir şey."

Kolye güldü,

"Ha o mu," dedi, "ondan çok vardır orada, pire deriz ona."

"Ne yapacağız?" diye sordu Cüce Prens.

"Doğrusu," dedi Kolye, "onları haklayabilsen hiç de fena olmaz, hem sen rahat edersin hem de ben kaşıntıdan kurtulmuş olurum."

"Peki, nasıl yapacağım bunu?"

"Bak bunu düşünmedik, artık iyi bir kılıç lazım sana, değil mi?"

"Evet ama kılıcım yok, bana hemen bir şey bul, yoksa burada korkudan bayılıp düşeceğim."

"Peki, dur bir bakalım."

Bu sırada sarayın bahçesine çıkmış bulunuyorlardı. Kolye biraz düşündükten sonra bir gül ağacının yanına yaklaştı. Bu dikenli ağaç onların işini görebilirdi şimdilik. Hemen dişleriyle gül ağacından bir diken koparmaya çalıştı, çok geçmeden başardı da bunu. Gerçi burnuna, yanaklarına battı dikenler, hatta burnu kanadı da biraz ama bunu pek sorun etmedi. Dikeni yere bıraktı. Sonra arkadaşını sırtından

indirdi. Cüce Prens dikenini aldı ve tekrar Kolye'nin sırtına çıktı.

Cüce Prens'in Kolye'nin sırtındaki pirelerden görebildiği kadarını temizlemesi epey uzun sürdü. Mutlaka daha bunlardan çok var ama şimdilik biz işimize bakalım, diye düşündü ve dikenini tüylerin arasında emin bir yere sakladı.

Sonra birlikte saray bahçıvanının kulübesine gittiler. Yaptıkları plana göre kendilerine bir hortum ve iki huni gerekiyordu. Orada bir huni ve işlerini görebilecek kısa bir hortum buldular. İkinci huninin işini görebilecek bir de teneke kutu gördüler, onu da aldılar. Şansları yaver gidiyordu; kutunun altı delikti... Kolye bunları gizlice saraya, Mavra'yla Çiroz'un kaldıkları odanın önüne taşıdı. Bu işi yapabilmek için tam üç kez gidip gelmesi gerekti. Cüce Prens de kedinin sırtında oturuyordu bu sırada.

Hortumun ve huniyle kutunun taşınması tamamlandıktan sonra planın ikinci aşamasına geliyordu sıra. Buna göre Kolye'nin gidip vezir Kutalmış'ı konukların kapısının önüne getirmesi gerekiyordu. Cüce Prens'i ise son derece tehlikeli bir görev bekliyordu: İçeri girip Mavra'yla Çiroz'u uyandırması gerekiyordu Kılıç Bey'in.

cüce prens'in en zor görevi

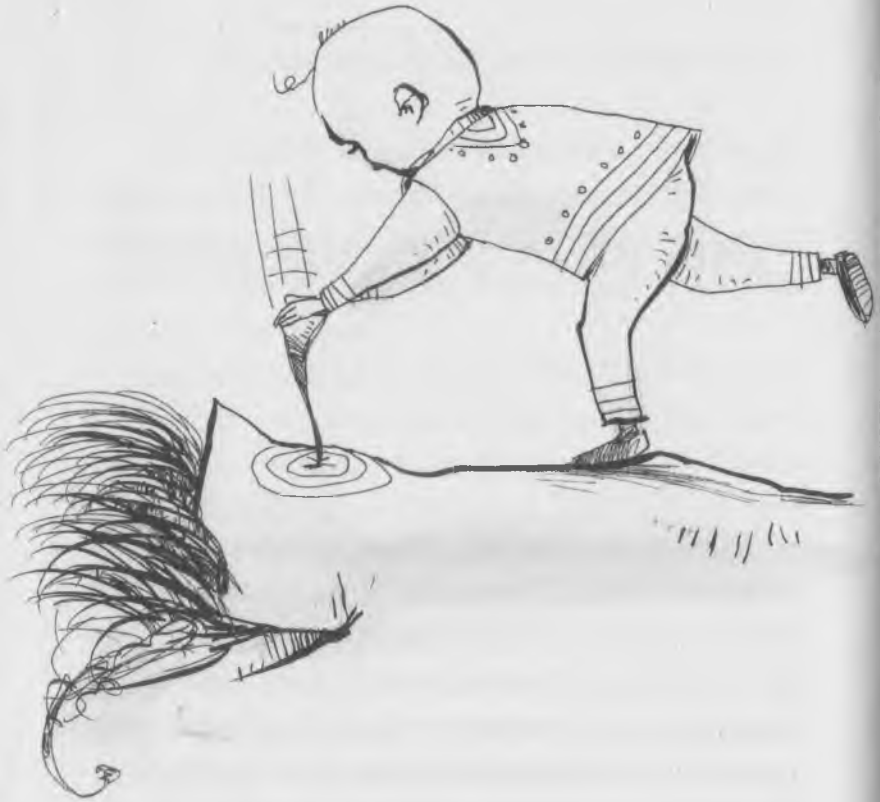
Cüce Prens ilk kez gerçekten ama gerçekten korktuğunu anladı. Mavra ile Çiroz kendisini görürlerse bu pek iyi olmazdı. Yakalanacak olursa ellerinden kurtulamazdı, zaten kendisini kaçırmaya ant içmişlerdi. Üstelik Cüce Prens ellerinde olduktan sonra padişah bile dokunamazdı onlara. Elini kolunu sallaya sallaya rahatça çıkıp giderlerdi saraydan. Bu olasılığı aklına bile getirmek istemiyordu Cüce Prens. Yine de bir kahraman olarak cesaretini kanıtlama zamanı gelmişti işte. Odaya girmeden önce Kolye'ye döndü:

"İyi de," dedi, "nasıl uyandıracajım onları?"

"Dikeni al," dedi Kolye.

"Ne yapacağım dikeni?"

"Mavra'nın burnuna batıracaksın. O uyanınca öbür salak da uyanır zaten."

Cüce Prens gül dikenini sakladığı yerden aldı, sonra Kolye'nin sırtından inerek kapının altından odaya girdi. Oda o kadar kötü kokuyordu ki öğürdü, kusmamak için kendini zor tuttu.

Sonra usulca yatağa doğru süzüldü. Diplomatlar gürültüler çıkararak uyuyorlardı. Mavra horluyor, Çi-roz arada bir gaz çıkararak sağa sola dönüyordu. Cüce Prens yatağa tırmandı. Yorganın üstünde dikkatle ilerledi ve nihayet Mavra'nın yüzüne kadar geldi.

Şimdi onu orada bırakalım ve bakalım Kolye neler yapıyor:

Kolye, Cüce Prens'i kapının önünde bıraktıktan sonra oradan hızla ayrıldı ve vezir Kutalmış'ı aramaya koyuldu. Gerçi onu tanımiyordu ama Kılıç Bey'den gerekli bilgileri almıştı. Cüce Prens ona Kutalmış'ın odasını tarif etmiş ve şöyle eklemişti:

“Zaten onu hemen tanırsın; burnu kırık bir adam.”

Böylece önce odayı buldu Kolye. Neyse ki odanın kapısı açıktı ve burnu kırık vezir Kutalmış da bir masada oturmuş bir deftere yazı yazıyordu. Hemen yanına sokuldu, onun dikkatini çekti.

Kediler, isterlerse bir insanın dikkatini hemen çekerler ve sevimlilikleriyle insanlara yaptırmayacakları şey yoktur.

Kutalmış, Kolye'yi görünce başını defterden kaldırdı ve kalemi defterin üstüne bıraktıktan sonra hayvanın başını okşadı. Kolye arka ayakları üzerinde oturarak onun bir süre ensesini okşamasına izin verdi. Sonra vezirin işaret parmağını ağzıyla hafifçe tuttu. Çünkü parmağı ısırmağa çalıştığını düşünmesini istemiyordu. Kutalmış şaşkınlıkla ona baktı. Kolye vezirin parmağını çekiştirerek onu yerinden kaldırdı. O bunu yapınca vezir Kutalmış, hayvanın kendisine bir şey göstermek istediğini anladı ve kalkıp Kolye'yi izlemeye başladı. Böylece birlikte odadan çıktılar.

Koridorlardan geçtiler, sarayın karanlık odalarına

girip çıktılar ve sonunda diplomatların yattığı odanın kapısının önüne geldiler. Gelince Kolye bir köşeye sakladıkları hortumu gösterdi vezire. Kutalmış şaşkın şaşkın baktı. Derken bir ucunda bir huni, bir ucunda da teneke bir kutu bulunan bu hortumu eline aldı. Kolye sevinçle zıpladı yerinde. Sonra sarkan hortumun ucundaki huniyi kapıya yaklaştırdı ve güçlkle de olsa vezire her şeyi anlatmış oldu. Vezir kapıya yaklaştı, huninin ağzını kapıya iyice yasladı ve teneke kutuyu da kulağına götürerek içeriyi dinlemeye başladı.

İşte tam bu sırada Cüce Prens, Mavra'nın yüzüne çıkmış bulunuyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Gül dikenini iki eliyle sıkı sıkı tutmuştu. Mavra'nın burnuna yaklaşıncaya dikenini havaya hızla kaldırdı ve ayaklarının dibindeki o etten tepeye sonuna kadar batırdı.

İşte c zamanı olanlar oldu: Mavra can havliyle, böğürerek uyandı ve hemen eliyle burnunu kapattı. Cüce Prens, korkudan ne yaptı dersiniz? Saklanacak başka bir yer bulamadığından, Mavra'nın burnuna girdi. Bu sırada Mavra korkunç şekilde bağıırıyordu ve acıdan gözleri yaşarmıştı. Üstelik burnu da akmaya başlamıştı. Bildiğiniz gibi böyle durumlarda hapşırıyoruz. Mavra önce acıyla kıpkırmızı oldu, sonra var gücüyle hapşırıldı. Ve o sırada Cüce Prens de ne yazık ki Mavra'nın burnunda bulunuyordu hâlâ.

Mavra hapşırınca o sırada zaten her yanı sümük

içinde kalan Cüce Prens, burundan çıkan başka şeylerle birlikte –hepsini saymayalım isterseniz- fırladı ve yorganın üstüne savruldu. Ama yorgan artık dalgalı bir denize benziyordu; iki diplomat birden uyanınca yorganı can korkusuyla üzerlerinden attılar. Cüce Prens de yorganla birlikte yere yuvarlandı.

Çiroz, bildiğiniz gibi bozuk et ve soğanları yemişti bayılmadan önce. Uyanınca kendini doğal olarak çok kötü hissetti ve yediği ne var ne yoksa hepsini olduğu yere kustu.

“Ne yapıyorsun yahu?” diye bağırdı Mavra acıyla.

“Efendim,” dedi Çiroz, “akşam yediklerim biraz dokundu galiba ama düşündüm de fena da değildi aslında.”

Mavra kızdı:

“Sende o çöplük mide olduktan sonra,” diye çıkıştı, “kolay kolay hastalanmazsın.”

“Ne yapacağız? Cece işi halletti mi acaba?”

Bu arada Mavra dikenini çıkarmış, eliyle burnunu tutmuştu.

“Halletmiştir. Cece’yi öyle bir korkuttum ki Kılıç Bey’i kaçırmadan gözüne uyku girmeyecektir, merak etme.”

“Çok iyi, bundan sonra padişaha her istediğimizi yaptırabiliriz öyleyse. Ben öncelikle güzel bir yemek istiyorum.”

ve diplomatlar yakalanıyor

Tam o sırada odanın kapısı açıldı. Vezir Kutalmış, elinde kısa bir hortum ve bir huniyle kapıda duruyordu. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve mor kaftanıyla öyle heybetli görünüyordu ki diplomatlarımızın dili tutuldu korkudan. Mavra burnunu ovalamayı bıraktı, Çiroz'sa yeniden yatağa uzandı ama yorgan yere düşmüş olduğu için öyle büzülüp uyuma numarası yaptı. Vezir Kutalmış onları bir süre izledikten sonra sakalını sıvazlayarak:

"Siz ne işler karıştırıyorsunuz bakalım, çaputlar?" dedi.

"Efendim," diye geveledi Mavra, "arkadaşım biraz hasta, midesi çok fena bozuldu ve hiç takati yok, bu nedenle..."

Kutalmış, Mavra'nın sözünü kesti:

"Arkadaşın pek hasta görünmüyor ama merak

etme, birazdan ikiniz de fena halde hasta olacaksınız. Gelin bakalım peşimden.”

Böylece iki düzenbaz Vezir Kutalmış'ı izlemeye başladılar. Bu sırada Kolye odaya girdi, sağa sola bakındı, Cüce Prens'i göremeyince telaşlandı, seslendi. Cüce Prens:

“İmdaaaat!” diye karşılık verdi ona ama ses çok derinlerden geliyordu. Neden sonra Kolye yorganın altına bakmayı akıl etti ve arkadaşını orada, salya sümük içinde kıvranırken buldu.

“Ne olsun sana böyle yahu,” dedi, “iyi misin?”

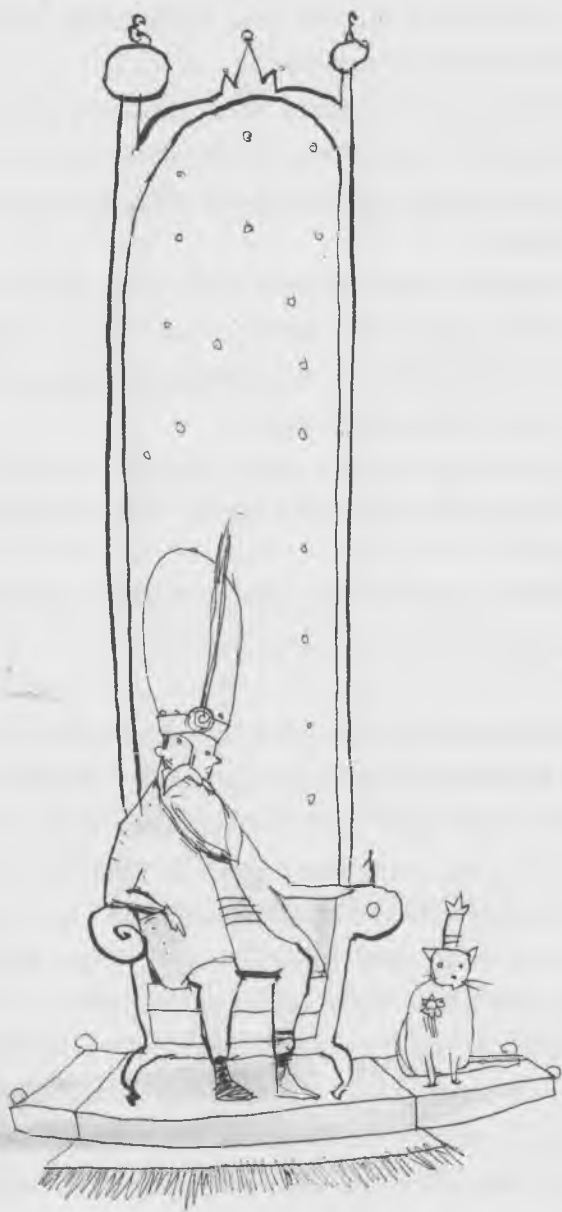
“İyiyim de,” dedi Cüce Prens, “hemen yıkansam iyi olur.”

Birlikte gülerек odadan çıktılar ve Vezir Kutalmış'la diplomatların peşinden gittiler.

Bundan sonra her şey tatlıya bağlandı. Bir süre sonra herkes padişahın karşısına çıktı. Padişah olup bitenleri öğrenince oğlunu avucuna aldı ve onunla övünerek uzun uzun hasret giderdi. Kılıç Bey gerçekten de adına yakışır bir kahraman olmuştu. Ona hemen bir kahramanlık nişanı verdiler. Nişan çok ağır olduğu için Cüce Prens az kalsın eziliyordu.

Mavra ile Çiroz'u zindana gönderdiler. Kolye'yi de sarayın en kıdemli kedisi ilan ederek onurlandırdılar.

Tam bu sırada son bir görevleri olduğu geldi Cüce Prens'in aklına. Şimdi Cece'nin bulunduğu yere git-

meli -Kılıç Bey onu nerede bulacağını biliyordu; hatırlanacağı gibi daha önce taş taşıyan fareler görmüştü yerin altında- ve Kolye'nin güzel bir ziyafet çekmesini sağlamalıydılar. Hemen dostunun ensesine sıçradı Cüce Prens ve birlikte padişahın odasından çıkarak Cece'nin yanına gitmek üzere yola koyuldular.

Kitapla ilgili düşüncelerim:

Three horizontal dotted lines for writing, enclosed in large, hand-drawn brackets on the left and right sides.

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

